

DE SCHADUWKRONIEKEN

VILLA VITA NOVA

Jeroen van Berckum

Jeroen van Berckum
De schaduwkronieken. Villa Vita Nova
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: horror, moord, ouderen, verzorgingshuis
NUR 284
ISBN 978 90 448 4362 0
D/2022/4124/079
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.jeroenvanberckum.com

1

‘Maar pap,’ zuchtte Jip, ‘iedereen in de klas heeft er een! Waarom mag ik geen iPhone? Ik sta gewoon voor schut! Weet je dat wel?’

‘We hebben het hier al vaak genoeg over gehad,’ zei haar vader, die rustig doorging met de was opvouwen. ‘Je krijgt niet alles voor niks. Je moet leren om ergens voor te werken. Wij betalen de helft, de rest moet je zelf verdienen.’

Jip stampte op de grond. ‘Maar straks gebeurt er wat! En dan? Dan kan ik helemaal niemand bellen ... Dan is het jullie schuld!’

Ze wist dat dat de zwakke plek van haar vader was. Hij was altijd bezorgd, waar ze ook heen ging. Toch vertrok hij geen spier.

‘In onze tijd waren er helemaal geen smartphones,’ zei hij, ‘en dat is altijd goed gegaan.’ Hij vouwde een theedoek op en legde die op een stapel.

Jip trilde van woede. Ze drukte haar nagels zo hard in haar palmen dat het zeer deed. ‘Omdat jullie vroeger als een stelletje neanderthalers leefden, hoef ik dat toch nog niet? Het is niet eerlijk!’

Ze stormde de kamer uit en stampvoette naar boven. De fotolijstjes in haar kamer trilden zowat van de muur toen ze de deur achter zich dichtsmeet. Ze sprong op het bed en trok een deken over zich heen. De wereld mocht van haar in een diep, donker gat verdwijnen.

Een aantal minuten – en een paar nare verwensingen aan het adres van haar vader – later kwam Jip weer tevoorschijn. Er zat niks anders op: deze zomer moest ze een baantje zoeken. Als ze volgend jaar wéér met dat prehistorische model van Samsung op school zou komen, zou ze al haar vriendinnen verliezen, dat wist ze zeker.

Ze sjokte naar haar bureau en deed haar computer aan. Ze leunde met haar kin op haar linkerhand. Met de wijsvinger van haar rechterhand tikte ze letter voor letter in: *vakantiebaan Ruiderhorst*.

Maar liefst 230 resultaten, meldde Google. Daar moest toch iets bij zitten? Jip was immers niet de moeilijkste. Ze had maar twee eisen: een baantje waar je weinig tot niets hoeft te doen én waar je goed verdient.

Onwillekeurig klikte ze op een aantal resultaten. Bollen plukken, post sorteren, schoonmaken in een hotel ... Maar dat was niet de bedoeling. En moet je dat loon zien: die slavendrijvers betalen slechts een paar euro per uur. Een dikke vette nee! Dan zou ze die iPhone pas kunnen kopen als ze tachtig was.

Hoe verder ze in de zoekresultaten kwam, hoe ranziger de baantjes leken te worden. Ze wilde een telefoon, maar ze was niet gek.

Na een halfuur had ze er genoeg van. Ze ging naar YouTube. Boven in haar lijst van abonnementen stond een nieuw filmpje van Moni's Fashion, haar favoriete vlogster. Zij kreeg wél alles voor niks: make-up, de nieuwste gadgets en ja, zelfs een iPhone.

Jip klikte het filmpje aan. Voordat het begon, was er reclame. Een dame in nette kleren verscheen in beeld. Ze liep over de tre-

den van een trap bij een landhuis. 'Wil jij een leuke vakantiebaan waarmee je veel verdient en waarbij je weinig hoeft te doen? Kom dan deze zomer werken in verzorgingshuis Villa Vita Nova. We betalen maar liefst drie keer zo veel als een gewoon baantje.'

Jip lachte van verbazing. Kon YouTube haar gedachten lezen of zo?

Op de achtergrond zaten twee omaatjes aan een tafel. Ze zwaaiden toen de camera op hen werd gericht. Een jongen van Jips leeftijd, die er zeker niet verkeerd uitzag, schonk thee voor hen in. De camera ging weer naar de net geklede vrouw. Jip schrok: rondom haar irissen zat een rode rand. Ze leek wel een zombie, met die bloeddoorlopen ogen.

'Heb je er genoeg van om afhankelijk te zijn van je ouders? Bel dan snel het onderstaande nummer!'

Weer had Jip het idee dat dat mens haar gedachten kon lezen. Ze had er schoon genoeg van om steeds naar haar ouders toe te moeten als ze iets wilde. Ze pakte haar prehistorische Samsung en belde.

De telefoon ging één keer over en een vrouw nam op. 'Verzorgingshuis Villa Vita Nova, met Saskia. Waarmee kan ik u helpen?'

'Eh ... ja, hallo, ik, eh ... ik bel voor dat baantje.'

'Wat leuk om te horen!' antwoordde de dame opgewekt. 'Sorry, ik heb je naam niet helemaal goed verstaan.'

'Eh ... o ja, Jip. Jip van As.'

'Fijn dat je belt, Jip. Zou je een keertje langs kunnen komen?'

Jip was verbaasd. Dat ging snel. Moest de dame niet weten of ze ervaring had of hoe oud ze was? Nou ja, het zou wel goed zijn. 'Tuurlijk. Wanneer?'

Er klonk gewapper van papier aan de andere kant van de lijn. 'Eens even zien ... Ik heb vanmiddag om vier uur nog een plekje vrij. Schikt dat?'

'Prima, dan ben ik er.'

'Ons adres is Ruiderhagenlaan 1,' legde Saskia uit. 'Het ligt nogal afgelegen, midden in het Ruiderhagenbos. Weet je waar dat is?'

'Ik zoek het wel op,' antwoordde Jip. 'Tot vanmiddag.'

'Tot vanmiddag, Jip.'

Die middag fietste Jip naar het verzorgingshuis. Ze had nooit geweten dat het Ruiderhagenbos zo uitgestrekt was. Pas na een halfuur kwam ze uit bij een verharde weg. *Verzorgingshuis Villa Vita Nova*, stond op een groot bord, met daaronder: *Het begin van uw tweede leven!*

Ze fietste het pad op en kwam bij een hek. Het ding was metershoog en liep aan beide kanten door. Erbovenop zat prikkeldraad. Dit was toch een verzorgingshuis en geen gevangenis?

Op een van de pilaren zag Jip iets bewegen. Een camera. Hij richtte zich op haar. Ze wist zich niet goed een houding te geven. Werd ze nu bekeken?

'Kan ik je helpen?' klonk het opeens uit een paal naast haar.

Jip deed geschrokken een pas achteruit. 'Eh ... ja. M-mijn naam is Jip van As. Ik kom voor dat vakantiebaantje.'

'Ah, Jip, wat fijn dat je er bent. Ik heb je aan de telefoon gesproken. Ik doe het hek voor je open. Als je de bordjes volgt, kom je vanzelf bij de receptie. Ik zie je daar, oké?'

'Oké.'

Het hek ging automatisch open. Met de fiets aan haar hand liep Jip het grindpad op. In de toppen van sommige bomen hingen nog meer camera's. Ze deed net of ze het niet doorhad, maar het